

Μητρ.Βεροίας: Με χαρά να αρχίσουμε το στάδιο της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων την Κυριακή της Τυρινής 10 Μαρτίου χοροστάτησε και κήρυξε το θείο λόγο διαδοχικά στον Εσπερινό της Συγχωρήσεως στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ναούσης και στον Ιερό Ναό Αγίου Αντωνίου Πολιούχου Βεροίας.

Στο τέλος των ιερών ακολουθιών ανέγνωσε τη συγχωρητική ευχή με την ευκαιρία της ενάρξεως της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής και αφού ζήτησε πρώτα ο ίδιος τη συγχώρηση από το εκκλησίασμα έδωσε στη συνέχεια την πατρική του ευχή και συγχώρηση σε όλους.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗ ΝΑΟΥΣΑ

«Τόν τῆς Νηστείας καιρόν φαι-δρῶς ἀπαρξώμεθα ... τὰς ἀρετάς τρυ-φῶντες τοῦ Πνεύματος».

Τὴν πρόσκληση αὐτὴ μᾶς ἀπευ-θύ-νει ἀπόψε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία διὰ τοῦ ἱεροῦ ὑμνογράφου της, κα-λῶντας μας νὰ ξεκινήσουμε τὴν πε-ρίοδο τῆς Νηστείας καὶ τοῦ ἔντα--τικού πνευ-ματικοῦ ἀγῶνος, ἡ ὁ-ποία ἀρχίζει μέ τὴν εἴσοδό μας στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρα-κο-στή, μέ χαρά.

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, ἀδελφοί μου, πού πιστεύουν ὅτι ἡ περίοδος αὐτὴ εἶναι περίοδος πένθους, κα-τη--φείας, δυσθυμίας καὶ στερή-σε-ως, γι' αὐτό καὶ τὴν ἀποφεύγουν καὶ τὴ συκοφαντοῦν καὶ μένουν μα--κριά της. Ὁ ἱερός ὅμως ὑμνο-γρά--φος, ἀκολουθώντας καὶ τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος μᾶς συστήνει νὰ μὴν γινόμεθα σκυ-θρω--ποί, ὅπως οἱ ὑποκριτές, γιὰ νὰ φανοῦμε στοὺς ἀνθρώπους ὅτι νηστεύουμε, μᾶς καλεῖ νὰ ἀρ-χί-σου-με τὴ Νηστεία «φαιδρῶς», νὰ ξεκινήσουμε δη-λαδὴ μέ χαρά, καὶ νὰ ἀπολαύ-σου-με τίς ἀρετές τοῦ Πνεύματος.

Καὶ εἶναι ὄντως χαρὰ καὶ ἀπό-λαυ-ση ἡ νηστεία καὶ ἡ περίο-δος αὐτὴ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσ-σαρακοστης, καὶ μέ τόν τρόπο αὐ-τό θά πρέπει νὰ τὴν ἀντι-με-τω-πί-ζουμε καὶ ὅλοι ἐμεῖς, τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, πού θέ-λου-με νὰ ζήσουμε συνειδητὰ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν περίοδο.

Ὁ Θεός δέν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐφαρ-μό-ζουμε τίς ἐντολές του ἀναγκα-στι-κά, δέν ἐπιθυμεῖ νὰ τίς αἰσθα-νό-μα-στε ὡς καταπίεση τῆς προσω-πι-κότητός μας καὶ τῆς ζωῆς μας. Μᾶς τίς ἔδωσε, θέλοντας νὰ μᾶς βοηθήσει νὰ ἐκπληρώ-σου-με τόν σκοπὸ τῆς ζωῆς μας, νὰ τόν συνα-ντήσουμε καὶ νὰ ἐνωθοῦμε μαζί του καὶ ἐδῶ στὴ γῆ ἀλλὰ καὶ αἰώ-νια στὸν οὐρανό. Γι' αὐτό καὶ ὅ,τι μᾶς ζητᾷ νὰ κάνουμε εἴτε εἶ-ναι νη--στεία, εἴτε εἶναι ἄσκηση πνευ--μα-τική, δέν θά πρέπει νὰ τό αἰσθανόμαστε ὡς βάρος ἢ ὡς ἀγ-γαρεία, ἀλλὰ θά πρέπει νὰ τό κά-νουμε μέ χα-ρά, μεγαλύτερη ἀπὸ αὐ-τὴ πού ἔχουμε, ὅταν κάνουμε κάτι τό ὁ-ποῖο μᾶς ζητᾷ ἕνα προσ-φιλές καὶ σε--βαστό μας πρόσωπο, γιατί στὴν περίπτωσή μας αὐτό πού κάνουμε δέν χαρο-ποιεῖ μόνο τόν Θεό ἀλλὰ εἶναι καὶ γιὰ τὴ δικὴ μας ὠφέλεια καὶ σω-τη-ρία.

Ἄλ-λω-στε ὁ Θεός θέλει αὐτό πού τοῦ προσ-φέρουμε, αὐτὴ τὴν πνευ-μα--τι-κὴ προσπάθεια πού κάνουμε ἀκολουθώντας τὴν ἐντολὴ του, νὰ τὴν κά-νου-με μέ χαρά, γι' αὐτό καὶ λέγει ἡ ἁγία Γραφή «ἰλαρόν δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός».

Ἡ χαρὰ ὅμως μέ τὴν ὁποία θά πρέπει νὰ ἀρχίσουμε τό στάδιο τῆς Ἁγί-ας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακο-στης ἐκπηγάζει καὶ ἀπὸ τόν σκοπὸ αὐτῆς τῆς περιόδου. Ποιὸς εἶναι ὁ σκοπός; Εἶναι νὰ προετοιμασθοῦμε γιὰ νὰ ἐορτά-σουμε τό Πάσχα «ψυ-χαῖς

καθαρᾶς», μέ ψυχές ἀπαλ-λαγ-μένες κα-τά τό δυνατόν ἀπό τούς ρύπους καί τίς κηλίδες τῆς ἁμαρτίας, ἐ-λεύ-θερες ἀπό τίς ἀδυ-ναμίες καί τά ἐλαττώματά μας. Καί ἡ προσπά-θεια αὐτή νά ἀπο-συν-δεθοῦμε ἀπό τό κακό, ἀπό τούς λογισμούς καί τίς μέριμνες τοῦ κόσμου, ἀπό ὅλα ὅσα δεσμεύουν τήν ψυχή μας καί δέν τήν ἀφή-νουν νά στραφεῖ πρὸς τόν Θεό, εἶ-ναι αὐτή πού μᾶς δίδει χαρά, γιατί μᾶς ἐλευθερώνει, γιατί μᾶς ἀπαλ-λάσσει ἀπό τό βά-ρος πού δημι-ουργεῖ ἡ ἐνοχή, γιατί ἀπομακρύνει ἀπό τόν νοῦ μας σκέψεις καί λο-γι-σμούς πονηρούς καί ἐφάμαρτους πού δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἐπικοινων-νή-σουμε μέ τόν Θεό διά τῆς προ-σευ-χῆς καί νά ἀναπαυ-θοῦμε στήν ἀ-γά-πη του, γιατί ἡ προσπάθεια καί ὁ ἀγώνας πού κάνουμε φέρνει τή χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στήν ψυχή μας.

Μᾶς δίδει ὅμως ἡ περίοδος αὐτή χαρά καί γιά ἕναν ἀκόμη λόγο. Καί ὁ λόγος αὐτός εἶ-ναι ἡ «τρυφή τῶν ἀρετῶν». Μᾶς δίδει, δηλαδή, τήν εὐκαιρία νά ἀπο-λαύσουμε ὄχι ὅ,τι ἀπολαμ-βάνουμε ὅλο τόν χρόνο, ἀπολαύ-σεις καί χα-ρές ἀνθρώπινες καί κο-σμικές, ἀλ-λά νά ἀπολαύσουμε τή χαρά νά ἐρ-γαζόμαστε καί νά καλ-λιερ-γοῦμε τίς ἀρετές.

Μπορεῖ αὐτή ἡ πνευ-μα-τική ἐρ-γα-σία καί ἄσκηση νά μὴν εἶναι εὐ-κολη ὑπόθεση, μπορεῖ νά χρειά-ζε-ται νά πιέζουμε τόν ἑαυτό μας, ἀλλά ἡ χαρά πού μᾶς προσ-φέρει εἶναι πνευματική, εἶναι ἀλη-θινή, εἶναι μεγαλύτερη καί διαρ-κέστερη ἀπό αὐτήν πού ἀπο-λαμ-βάνει ἐκεῖ-νος ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται στούς ἀθλη-τικούς στίβους. Γιατί ἡ πνευ-ματική χαρά, τήν ὁποία προσ-φέρει ὁ ἀγώνας γιά τήν ἀρετή καί ἡ ἀπόκτησή της, δέν ἐπηρεάζεται ἀπό ἐξωτερικές καταστάσεις, ἀλλά ἀποτελεῖ γιά τόν ἄνθρωπο τό ἕναυσμα καί τήν κινητήριον δύνα-μη νά συνεχίσει νά ἀγωνίζεται, νά συνεχίσει νά προσπαθεῖ γιά νά ἐντρυφᾷ ὀλοένα καί περισσότερη στήν πνευματική αὐτή ἀπόλαυση.

Ἐχοντας, λοιπόν, αὐτά κατά νοῦν, ἀδελφοί μου, ἄς μὴν εἰσέλ-θου-με στήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσ-σαρακοστή κατηφεῖς καί δύσ-θυ-μοι, ἀλλά μέ χαρά, γιατί ὁ Θεός μᾶς ἀξιώνει νά ζήσουμε καί αὐτή τήν πνευματική εὐκαιρία. Καί ἂν ξεκινήσουμε μέ αὐτή τή διάθεση, τότε καί τά δάκρυα τῆς με-τα-νοίας μας δέν θά μᾶς προκαλοῦν θλίψη ἀλλά θά μετατρέπονται σέ χαρά πού θά γεμίζει τήν ψυχή μας καί θά μᾶς ἐνισχύει γιά νά συνεχί-ζου-με μέ μεγαλύτερο ζῆλο καί πε-ρισ-σότερο πόθο τόν ἀγώνα μας, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε νά ἐκπληρώ-σου-με τόν σκοπό μας καί νά συ-νανα-στη-θοῦμε καί ἐμεῖς μέ τόν Χριστό κατά τήν ἡμέρα τῆς λαμπρο-φό-ρου ἑορτῆς τῆς Ἄνα-στάσεώς του.

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗ ΒΕΡΟΙΑ

«Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου, Κύριε, ἔλαμ-ψεν ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Σέ πανηγυρικό τόνο ἔψαλε πρό ὀλίγου ὁ χορός τῶν ἱεροψαλτῶν τούς στίχους τοῦ ἰδιομέλου τῶν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς συγ-χωρήσεως, ὅπως συνηθίζουμε νά ὀνομάζουμε τόν ἀποψινό Ἑσπε-ρινό.

Πῶς ὅμως ἐξηγεῖται ὁ πανηγυρι-κός τόνος στήν ἀρχή μιᾶς πένθι-μης περιόδου, ὅπως εἶναι ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή; Καί γιά ποιόν λόγο ὁ ἱερός ὕμνογράφος διακηρύσσει περιχαρῆς ὅτι «ἔλαμψε ἡ χάρις» τοῦ Κυρίου, «ἔλαμ-ψε ὁ φωτισμός τῶν ψυχῶν» μας;

Ὁ πανηγυρικός τόνος, ἀδελφοί μου, ὀφείλεται στή διαπίστω-ση τοῦ ἱεροῦ ὕμνογράφου καί πη-γά-ζει ἀπό τή βεβαιότητα ὅτι ὄντως ἔλαμψε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ πού φω-τίζει τίς ψυχές μας. Ἀπό ποῦ ὅμως πηγάζει αὐτή ἡ βεβαιότητα καί γιατί αὐτή εἰδικά τή στιγμή αἰ-σθα-νόμαστε τή χάρις τοῦ Θεοῦ νά φω-τίζει τίς ψυχές μας;

Τήν ἀπάντηση στά ἐρωτήματα αὐ-τά μᾶς τή δίδει ἡ περίοδος στήν ὁποία εἰσερχόμεθα ἀπό σήμερα καί ἡ ὁποία, ὅπως γνωρίζουμε, εἶναι μία πε-ρίοδος μετανοίας καί κατα-νύ--ξε-ως, μία περίοδος ἡ ὁποία μᾶς προ--ε-τοιμάζει γιά νά βιώσουμε πνευ--μα-τικά τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ἀνα-στάσεως τοῦ Κυρίου μας.

Προϋπόθεση ὅμως τῆς μετανοίας καί τῆς κατανύξεως, προϋπόθεση γιά νά ζήσουμε αὐτή τήν περίοδο καί νά μὴν τήν ἀφήσουμε ἀπλῶς νά περά-σει, εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἁμαρτία, μικρότερη ἢ μεγαλύ-τε--ρη, συσκο-τίζει τήν ψυχή μας καί δέν μᾶς ἐπιτρέπει νά τήν δια-κρί-νουμε. Τό ἴδιο κά-νει καί ὁ ἐχθρός τῆς ψυ-χῆς μας, ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖ-ος δέν θέλει νά μετα-νοή-σουμε καί νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τήν ἁ-μαρτία, μέ τήν ὁποία μᾶς κρατᾶ δε-σμίους του. Ἔτσι δέν μᾶς ἀφή-νει νά δια-κρί-νουμε στήν ψυχή μας καί στή ζωή μας τά λάθη, τίς ἀδυ-να-μίες καί τά ἐλαττώματά μας. Μᾶς τυ-φλώ-νει μέ τόν ἐγωι-σμό καί μᾶς ὑπο-βάλλει τόν λογι-σμό, ὅπως τό ἔκα-νε καί στούς πρω--τοπλάστους, ὅτι δῆθεν δέν ἔχου-με κάνει τίποτε γιά τό ὁποῖο χρειάζε-ται νά μετα-νοή-σουμε, δέν ἔχουμε κάνει τίπο-τε γιά τό ὁποῖο ὀφείλουμε νά ζη-τή-σουμε συγγνώ-μη ἀπό τόν Θεό ἀλ-λά καί ἀπό τούς ἀδελφούς μας. Ὅλοι ὅμως ἐμεῖς πού βρι-σκόμασθε ἀπόψε ἐδῶ, στόν ναό τοῦ Θεοῦ, δείχνοντας μέ τήν πα-ρου-σία μας τή διάθεσή μας νά ἀπο-δυθοῦμε στόν ἀγῶνα τῆς με-τανοίας, στόν ὁποῖο μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, δέν ἤρ-θαμε τυχαῖα.

Εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μᾶς συνήγαγε. Εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία φώτισε τίς ψυχές μας γιά νά κατα-νοήσουμε τήν πνευματική εὐκαι-ρία πού μᾶς προσ-φέρει ἡ ἀγάπη του διά τῆς Ἐκ-κλησίας καί νά θε-λήσουμε νά ἀγωνισθοῦμε καί ἐ-μεῖς τόν καλόν ἀγῶνα τῆς νηστεί-ας, τῆς ἐγκρα-τείας, τῆς μετανοίας, τόν ἀγῶνα κατά τῶν παθῶν καί τῶν ἀδυνα-μιῶν μας, τόν ἀγῶνα γιά τήν ἀπό-κτηση

τῶν ἀρετῶν.

Εἶναι ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ αὐτή ἡ ὁποία μᾶς ἔκανε νά αἰσθανθοῦμε ὅτι ἔχουμε ἀνάγκη τῆς περισυλλογῆς, τῆς προσευχῆς καί τῆς νη-στεί-ας, γιά νά δια-κρίνουμε μέσα στήν ψυχή μας μέ τόν φωτισμό τοῦ Θεοῦ τά σφάλ-ματά μας, ὅλες ἐκεῖνες τίς πράξεις μας καί τίς ἐπι-λογές μας πού προ-σέκρυσαν στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί μᾶς ἀπο-μά-κρυναν ἀπό τήν ἀγά-πη του, καί νά μετανοή-σουμε γι' αὐτές.

Καί νά μετανοή-σουμε σημαίνει ὄχι ἀπλῶς νά ζη-τή-σουμε συγγνώ-μη ἀπό τόν Θεό ἢ ἔστω νά ἐξο-μο-λογηθοῦμε τυπικά, ἀλλά νά ἀπο-φα--σίσουμε νά ἀγωνι-σθοῦμε, ὥστε νά μὴν τό ἐπανα-λάβουμε, νά ἀγω-νισ-θοῦμε γιά νά ἐναρ-μονίσουμε τή ζωή μας μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὥστε νά μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπό κοντά του καί νά μὴν τόν πα-ρα---πικραίνουμε μέ τίς παρακοές μας.

Σέ αὐτόν τόν πνευματικό ἀγώνα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρα-κο-στῆς ἔχουμε ὅμως διαρκῆ ἀνά-γκη τῆς χάριτος καί τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Θεοῦ, γι' αὐτό καί εἶναι ἀπα-ραί-τητο νά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό νά μᾶς ἐνισχύει μέ τή χάρη του καί νά μᾶς φωτίζει γιά νά μὴν πέ-φτουμε στίς παγίδες τοῦ πονη--ροῦ καί γιά νά βλέπουμε «πῶς ἀκρι--βῶς περιπατοῦμε», ὅπως ἔκα-νε καί ὁ μέγας ἅγιος καί θεολόγος τῆς Ἐκκλη-σίας μας, ὁ ἅγιος Γρη-γό-ριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ ὁποῖος ἀδια-κό-πως καί μετά δακρύων ἰκέτευε τόν Θεό καί τήν Ὑπεραγία Θεο-τό-κο ἐπαναλαμβάνοντας τήν εὐχή «φώ--τι-σόν μου τό σκότος, φώτισον μου τό σκότος».

Ἄς παρακαλοῦμε καί ἐμεῖς τόν Θεό νά μᾶς ἐνισχύει μέ τή χάρη του καί τόν φωτισμό του στόν πνευματικό μας ἀγώνα, γιά νά μπορέσουμε μέ τή δική του βοή-θεια καί ἀξιοποιώντας ὅλες τίς εὐ-καιρίες πού θά θέσει στή διάθε-σή μας καί αὐτή τή Μεγάλη Τεσσα-ρα-κοστή ἡ Ἱερά Μητρόπολή μας, νά διαπλεύσουμε τό μέγα πέλαγος τῆς νηστείας καί νά ἀξιωθοῦμε νά ἐορτάσουμε προετοιμασμένοι κα-τάλ-ληλα τά Πάθη καί τήν Ἀνά-σταση τοῦ Κυρίου μας.